אף כאז למזרחה של ירושלים אלא או לרבנז

עג א מיי׳ פ״ז מהלכות מעשה עד א מיי פ ר מהיכרות מפנה הקרבנות הלכה ד: עד בג מיי פ"ה מהל' פרה אדומה הלכה ד:

דה מיי׳ פי״ח מהל׳ מעשה הקרבנות הלכה ה:

הקרבנות הנכה ה: ב ו מיי פיית מהלכות פסולי המוקדשין הלכה יג: ג ז מיי שם הלכה יג: ד ח מיי פייג מהלכות ע"ז הלכה ג:

תורה אור השלם

1. וַהוֹצִיא אַת כַּל הַפַּר אַל מחוץ למחנה אל מקום טהור אָל שֶׁפֶּךְ הַדֶּשֶׁן וְשְׂרַף אֹתוֹ עַל עַצְיִם בָּאַשׁ עַל שֶׁפֶּךְ הַדֶּשֶׁן עַצְיִם בָּאַשׁ עַל שֶׁפֶּךְ הַדֶּשָׁן י קיאין. 2. וְהַשַּׁרֵף אֹתָם יְכַבֵּס בְּגְּדְיו יִרְחַץ אֶת בְּשָּׁרוֹ בַּמְּיִם וְאַחֲרֵי כַן יָבוֹא אֶל הַמַּחֲנֶה:

ניקרא טז, כח ויקרא טז, כח זאַלָּהָם תאמר אִישׁ אִישׁ מַבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגַּר אֲשֶׁר יְגוּר בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יַעֲלֶה עלְה אוֹ זָבָח: וִאֵל פַּתַח אֹהַל מוֹעֵד לא יביאנו לעשות אתו ליהוה

י אָרְיאָנּוּ לְצֵשׁוֹת אוֹנוּ לִיזְּנְּהּ וְנְבָרַת הָאִישׁ הַהוּא מַעַמְיוּ: ויקרא יז, ח-ט י הָשְׁמֵר לְךְּ פָּן תַעֲלֶה עלתִיךְ. בָּכַל מָקוֹם אֲשֶׁר תִּרְאֵה:

 איש מבית ישראל
 איש מבית ישראל
 אָשֶׁר יִשְׁהַט שוֹר אוֹ בָשֶׁב או עַז בְּמַּהְטָּה אוֹ אֲשֶׁר יִשְׁהַט מְחוּץ לפְּחָתָהוּ אַלְּ פָּתָח אַהְלְּ פְּתָח לא הֲבִּיאוֹ לְהַקְּרִב קְרְבְּן לִיהֹוֶה לְפְנֵי מִשְׁכַן יְהְוָה דְּם יַחְשֶׁב לְאִישׁ הַהוּא דְּם שְׁפֶּרְ וְנִבְרָת הָאִישׁ הַהוּא מָקָרֶב וְנִבְרָת הָאִישׁ הַהוּא מָקָרֶב ויקרא יז, ג-ד . 6. ולא יובחו עוד אֶת וְבְחֵיהֶם י אַראַ אָשֶׁר הַם זְּנִים אָשֶׁר הַם זְנִים אָנִים אָבָּירָה אָשָּר הַם זְנִים אָבָירָה אָבַוּרִיהָם חָקָּת עוֹלְם תִּהְיָה זֹאת לְהָם לְרִרֹתְם:

ויקרא יז, ז ויקרא יז, ז 7. הַשְּׁמֶר לְךְּ פֶּן תִּנְּלֵשׁ אַדְרִיהָם אַדְרֵי הִשְׁמִיְם מִפְּנִיךְ וּפֶן תִּדְרשׁ לַאלֹדִיהָם לַאמר אַיָּבְה יַעַבְּרוּ הַגּוֹיִם הָאַלָּה אָת אַלהיהם ואַעשה כֵּן גָם אָנִי: לברים יב, ל

מוסף רש"י

דשויא חרוכא. לרכי אלעזר ברבי שמעון שוויה חרוכא לא מטמא דלא פר מיקרי (יומא סו:) הטמא שאכל כו' חייב. חוו) הסכמא שאבל כדי היהב. מטאמ, שהאוכל קדשים בטומאת הגוף זדונו כרת, כדכתיב (ויקרא ז) והנפש אשר מאכל בשר וגר': כיון שנגע בו טמאהו. קולס שיאכלנו ואפ״ה חייביה קרא (חולין קא.) שאינו חייב אלא על וא.) שאינו חייב אלא על זומאת הגוף. וטומלתו עליו כו' זהו טומלת הגוף ולהל קרלי קאי והנפש אשר תאכל מזבח השלמים אשר לה' וטומאתו עליו. יכול טומחת הבשר דניתא דהאי יכול טומחת הבשר דניתא דהאי עליו אבשר קאי וניתא דטהור שאכל את הטמא חייב ח"ל וטומאתו עליו משמע שעדיין היא עליו ציכולין לנסה הכמוב מדבר,
וחנה הגוף מטומלה פודמת ממנו
על ידי טבילה (דעיד מה:) מגין
לדובה בהמה. שיה' ענידת
כנוד: למרקולים. שענודת
ניון, וחול הדין לפעור (נוחדרין
סבול: למרקולים. שענודת
בייון, וחול הדין לפעור (נוחדרין
סבול: לדרבה. לענידת
ניכנים שענודתה בוצימה דהל
ניכלים שענודתה בוצימה דהל
היו לל זיכמו בפרשת שמוטי חון
היו לל זיכמו בפרשת שמוטי חון
המיל (עוד ומה): עליו ביכולין לטהר הכתוב מדבר,

שימה מקובצת

, – אבית הרשן הן נשרפין. עיין בכפחור ופרח דף כא ע״ב:

: (ע"ז נא.)

אף כאן כו': ורגע. דמפקי ליה לקרא לטומאת בגדים ולית להו השורת והמעדה: ביון שנגע בו שימאהו. אע"ג דמשכחת לה כשתחב לו חבירו בבית הבליעה סתמא דמילתא

שכל מעשה חטאת בלפון: **אבית הדשן.** לריך שיקדים לשם דשן מיירי קרא אפילו בנותן לתוך פיו ^ש: אזהרה מגדן. פי' בקונטרס מובח שיהא נקרא קודם לכן מקום שפך הדשן מכלל דלת"ק לא לריך: דקא מחייבי ליה עלה [חטאת] שאין חטאת באה אלא על לאו וכרת כדתנן הפסח והמילה מלות עשה

כריתות (דף ב.) וקשה לפי׳ דבריש אלו הן הלוקין (מכוח דף יג:) משמע ° דקרבן לא בעי אזהרה דפריך התם ודילמא אוהרה לקרבן הוא דהא פסח ומילה דלית בהו אזהרה לא מייתי קרבן ומשני התם היינו טעמא משום דאיתקוש כל התורה כולה לעבודת כוכבים מה עבודת כוכבים שב ואל מעשה לאפוקי הני דקום עשה נינהו ונראה לפרש דהאי דבעי הכא אזהרה מנא לו היינו משום דחשיב ליה בפרח אלו הן הלוקין (שם.) השוחט והמעלה בחוץ ולאו אמתני׳ כרו קאי והאי דהתני בכריתות (דף ב.) הפסח והמילה מצות עשה היינו כלומר דקום עשה נינהו ולהכי לית בהו חטאת ומיהו לקמן בשמעתין משמע דלאפוקי לאו קאתיא דפריך רבא הא דתנן פסח ומילה מלות עשה תיתי בק"ו ממותיר ומה מותיר שלא ענש הזהיר כו' וכן פ׳ המולא תפילין (עירובין דף זו.) ילא פסח [ומילה] שהן מלות עשה [ופריך] הא כתיב ושמרת את החוקה וא"ר אילעאי כל מקום שנאמר השמר פן ואל הוי לא תעשה אלמא הוי פירושא יצא פסח [ומילה] שיש בחו בעשה היינו שאין בהן לאו ואזהרה ואין לומר דסוגיא דידן כרבינה דמשני שינויה החרינה בפרק אלו הן הלוקין (מכות יג:) ומלי למימר אליביה דקרבן קבעי אוהרה דמ"מ קשיא דרבא אדרבא דהיינו רבא בשמעתין וההיא מסקנא דמכות דקרבן לא בעי אוהרה אליבא דרבא ולפירוש הקונטרס נמי קשה קלת דאמאי תלי טעמא דפסח ומילה משום דלית בהו לאו תיפוק ליה משום דלית בהו מעשה דאפילו לר"ע דאמר לא בעי מעשה הא אמר ריש לקיש בריש כריתות (דף ג:) נהי דלא בעי ר"ע מעשה רבה מעשה זוטא בעי מיהו איכא לאוקמה שמעתין כרבי יוחנן דאמר ר"ע לא בעי מעשה כלל ונראה לפרש דלישנא דמתני׳ קא דייק דהתני פסח ומילה מלות עשה היינו שהם בקום עשה ומשמע נמי הלשון

ואין חייבין עליהן חטאת במסכת

דלית בהו אוהרה כלל: מניין לזוכח בהמה למרקולים שהוא חייב. פי׳ בקונטרם

אע"פ שעבודתו דרך בזיון לסקלו באבנים וזה עובדו דרך כבוד ולא קרינא ביה איכה יעבדו הגוים האלה את אלהיהם ואעשה בו כן אפ"ה מניין שחייב. ונראה דכל הנהו דלאו אורחייהו בזביחה אע"ג דמכובדים נינהו לא נפקא מאיכה יעבדו כדמוכח בפרק ארבע מיתות (סנהדרין ג"ש: היכא שריף להו. לאיזו רוח של ירושלים: ללפונה של ירושלים.

רבי חליעור בן יעקב היח. דחמר לא אשמועינן על ביו שפך אלא שיהא מקומו מדרון שיהא דשנו משתפך: ודילמא במקומו משופך הוא דפליגי. ומודה רבי אליעזר בן יעקב שיקדים יו שם דשן אלא דבעי נמי מקומו משופך ^(א): השורף. המתעסק משופך (h): השורף. המתעסק בלרכי שריפתן יהו כגון המסייע בשעת שריפה. והאי תנא אית ליה כרבי שמעון דאין מטמאין בגדים עד שיולת בהן החור: דשוייה חרוכא. דהוי ניתך הבשר ואפר מיהא לא הוה. לתנא קמא מטמאין עד שיעשו אפר דאותם קרינא בהו אבל יש אפר לא מיקרי ולרבי (כ) אלעזר

השוחם. קדשים בחוץ והעלה כו מייב : מחל בהעלם בחוך על השחיטה וחייב על העלייה כאן. שהן שני גופי עבירה דתרוייהו כתיבי חשר ישחט וחשר יעלה (ויקרא יו): שלח העלה אלא דבר פסול. ואנן מתקבל בפנים בעינן יי דכתיב ואל פתח אהל מועד לא יביאנו (שם): כיון שהוליאו פסלו. ואפ״ה חייב וה״ה לשוחט בחוץ ומעלה בחוץ: הטמא שאכל כו'. משום דפליגי ר' יוסי הגלילי ורבנן בתרוייהו ודמו הנך פלוגתא להדדי תנינהו גבי הדדי: כיון שנגע בו טמאוהו. ואפ״ה וכין הדר אכיל ליה מחייב ומה לי נטמא בשר על ידו מה לי נטמא ע"י אחרים: שאינו חייב אלא על טומאת הגוף. כדכתיב וטומאתו עליו ונכרתה ודרשינן בפ' בית שמחי ולעיל דף מג:ן בטומאת הגוף הכתוב מדבר מי שטומאה פורחת ממנו: גבו' שחיטה והעלאה ב' פרשיות סמוכות זו לזו באחרי מות: אלא אוהרה מנלן. דקא מחייבינן ליה עליה חטאת שאין חטאת באה אלא על לאו וכרת כדתנו (ג) הפסח והמילה מלות עשה ואין חייבין עליהן חטאת במסכת כריתות (דף ב.): למרקולים. אע"פ שעבודתו דרך בזיון לסקלו באבנים חה עובדו דרך כבוד ולא קרינא ביה איכה יעבדו (ד) ואעשה כן ואפ״ה מנין שהוא חייב: קרי ביה ולא יזבחו וקרי ביה ולא עוד. דאי כבו לכדרבי אלעזר לכתוב ולא עוד את זבחיהם לשעירים והאי דכתיב ולא יזבחו לאזהרת שחוטי חוץ אתא דסמיך לההיא פרשתא: ע"ר. עד המקרא הזה דלא יזבחו כל הענין העליון שנענש 🕮 כרת על שחיטת חוץ ועל העלחת חוץ: מדבר בקדשים

ברבי שמעון אין מטמאין בגדים:

הדרן עלך מבול יום

שהקדישן בשעם חיסור הבמוח.

 מ) ת״כ ויקרא חובה פ״ה ה״ה,
 כ) שם אחרי פרש׳ ה ה״ח,
 ג) שם פ״י ה״ו, ד) חולין קח.
 ת״כ שם ה״ז, ה) עירונין לו.
 סוטה ה, מכות יו: שכועות ד. לו. ע"ז נח. מנחות לו: לט: ספרי ראה ע, ירוש' כלאים פ"ח ה"א, ע, ירוש' כלאים פ"ח ה"א, שבת פ"ז ה"ב, יומא פ"ח ה"ג, סנהדרין פ"ז ה"ה, ו) סנהדרין סח. ע"ז נח, ו) ת"ב אחרי פ"ט ה"ג, (ו) לקמן קט., (ו) [וע" מו' סנהדרין פג: ד"ה פרט, חולין קא. ד"ה שפירן.

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה ודלמא וכו' משופך הס"ד ואח"כ מה"ד המסייע כגון הממעסק: (ב) שם ד"ה דשוא וכו' לא מיהרי ולר"ש כל"ל ותיבת אליעור ברבי נמחק: (ג) שם ד"ה מלשו כוכי נתמון. על שביר ה אלא וכו' כדתנן במס' כריתות הפסח וכו' חטאת הס"ד: (ד) שם ד"ה למרקולים וכו' איכה יעבדו ואפ״ה כל״ל ותיבות ואעשה כו נמחה:

גליון הש"ם

תום' ד"ה אזהרה וכו' דקרכן לא בעי אוהרה. עיין נכ"ק דף קה ע"ב תום' ד"ה מאי לאו ושבועות דף יח ע"ב תוס' ד"ה ל"ת:

שינויי נוסחאות

א] מינת אלא נמחק, ול"ל ולרבגן. וכן כרט"י (ש"ח): ב] ככתה"י וד"ו ליתל מה שבסוגרייס, ועי' יפה עיניס: קפוגריים, וע" יפה עינים:
ג) והשורף השורף מטמא מי
ג) והשורף השורף מטמא מי
גולק השורף והמתעסק בצרכי
שריפה מטמא בגדים כוי.
שולים ולכי הגיה כן עפ"י רש"י
שבר' הגיה כן עפ"י רש"י
שבר' וליה דלילת שם מינת קברי ונכיה דכימת שם תיכת 'השורף' (דקים): ד] זה המסייע לכ"ל (ש"מ. כתה"): ה] מטמאין (דפו"י, וכ"ה ביומה): ו] בכתה"י אבל משנעשו אפר כוי (דק"ם): ו] ל"ל ר"א ברבי שמעון (בה"ז. ביומא וברש״י וכ"ה ביומא וברש"י כאן: ח] בחוץ חייב שחט כר' כל"ל (הגרי"ב, וכ"ה בכתה"י וד"ו): מ] טמאו (כ"מ). וכתוק' טימאהו: י] ל"ל העלאה ("ש"מ): יא] ל"ל יביאנו (ש"מ (ש"מ). יאן נ"ל יביאנו (ש"מ והגרייב. וכ"ה בכתה"י), ולכ"ל יביאנו ונכרת. וכן לקמן: יבן נ"ל אילעא (כתה"י ופרי"ד). נג'ון נ"ל אילעאי. וכ"ה כמוס' בניתן ניים אידנצאי. וכיים כמוכף
"דים לחיכרים וככל ממקומות שליין
בניתם "ש: ינן דאמר ר"א מנין
(בתח" יש"ם: ידן לבדרכה
דנפקא ליה מאיכה יעבדו
(בתח" יש"ם: פון זאמי
(בתח") יוד) בכתס" ודין אל:
(בתח" יוד") בון זאמי
וון בעדור מוובדות בליין אל: יו] דצריך שיקדים כל"ל (כי"ב): יון דצריך שיקדים לליל (כייב: יון דצריך שיקדים לליל (כייב: כגון כ'י (כייב, שהכיי וביש.
וכ"ה ברש"י כיומל. ולפוטו עפ"י נס"ז: "מן אבל פר לא מיקרי הלכך לראב"ש כוי. כ"ה בכל לפוסי הישוט. ולפוטו נלי עפ"י הגהם במ"ז. והזמן השנה בשני עוקו היה הנוסת לפני ע"י כמו שול פוטות לראב"ש אומר הפר שהוא ביומא ראב"ש אומר הפר בחוס ניתום ראב"ש אומה הפר מטמא כר'. וכ"ל הרש"ח מטמא כר'. מרש"ח מדעת, וחלכם עדיף מנכיל (ושחב"י, באן בכתר"). באן בכתר"י). באן בכי"ל העלך בכתר"י). באן בכי"ל העלאה: בבן נ"צ ונספר עון פי" אזרה לא לכתוב אלא ולא יובחר, מדכתיב ולא עוד יובחר, מדכתיב ולא עוד משמע דאתא לאשמועי אזהרה אחרת (ב־ש): כגן 5"ל

היכא שריף להו כדתניא היכן נשרפין לצפון ירושלים חוץ לשלש מחנות רבי יוםי הגלילי אומר אבית הדשן נשרפין אמר רבא מאן תנא דפליג עליה דר' יוםי הגלילי ר' אליעזר בן יעקב היא דתניא יעל שפך הדשן ישרף ישרא שם רשן (שיקרים לשם רשן) יו ר' אליעזר בן יעקב אומר שיהא מקומו משופך אמר ליה אביי דילמא במקומו משופך פליגי תנו רבנן 20 השורף בן מממא בגדים בולא המצית את האור מטמא בגדים ולא המסדר את המערכה משמא בגדים ואיזהו השורף המסייע בשעת שריפה יכול אף משנעשו ה אפר מטמא הו בגדים תלמוד לומר אותם אותם מממאין בגדים יומשנעשין וו אפר איז מטמאין בגדים רבי זו שמעון אומר אותם מטמאין בגדים ניתך הבשר אין מטמאין בגדים מאי בינייהו אמר רבא איכא בינייהו דשוייה חרוכא: הדרן עלך מבול יום

השוחם יוהמעלה בחוץ יחייב על השחימה וחייב על העלאה רבי יוםי הגלילי אומר השחם בפנים והעלה בחוץ ח שחם בחוץ והעלה בחוץ פטור שלא העלה אלא דבר פסול אמרו לו אף השוחט בפנים ומעלה בחוץ כיון שהוציאו פסלו יהממא שאכל בין קדש ממא בין קדש מהור יחייב רבי יוסי הגלילי אומר ממא שאכל מהור חייב וממא שאכל ממא פמור שלא אכל אלא דבר ממא אמרו לו אף ממא שאכל את המהור כיון שנגע בו ממאוהום ומהור שאכל ממא יפמור שאינו חייב אלא על מומאת הגוף: גמ" בשלמא העלה ז כתיב עונש וכתיב אזהרה עונש דכתיב יואל פתח אהל מועד לא הביאו יוֹ אזהרה דכתיב יהשמר לך פן תעלה עולותיך וכי הא ®דא"ר אבין א"ר אלעזר ים כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא לא תעשה אלא שחימה בשלמא עונש דכתיב ואל פתח אהל מועד לא הביאו אלא אזהרה⁵ מנלן אמר קרא יולא יזבחו עוד האי מיבעי ליה לכדר"א יראמר יו ימנין לזובח בהמה למרקולים שהוא חייב דכתיב ולא יזבחו עוד את זבחיהם אם אינו ענין לכדרכה יו דכתיב זאיכה יעבדו תנהו ענין לשלא כדרכה אמר רבה קרי ביה ולא יזבחו וקרי ביה ולא עוד אכתי מו מיבעי ליה לכדתניא יעד כאן הוא מדבר בקדשים שהקדישן בשעת איסור הבמות והקריבן בשעת איסור הבמות

דף סג.) דאמר אביי שלש השתחואות בעבודת כוכבים [למה] משהוקם המשכן דאילו הנך דהוקדשו מעיקרא אי לא מרצי שנעם ("מ"ם, הגריב). נ"א להו קרא בהדיא מסתמא לא שמעינן להו: אחת הענון האלה שענוש כרת להו בהדיא מסתמא לא שמעינן להו: אחת הענון האלה שענוש כרת (כריפ). במ"נ מחק להלן מיכות וכריפ). במ"נ מחק להלן מיכות ועל העלאת חרץ, וכן ברש"ש, הריץ, וכן ברש"ש, דהא לא כמיב למעלה אלא לאחריו. ואולי לפי טוסח כר"פ ניחא: ברן אמתני דהכא קאי כצ"ל (צדש: בהן צ"ל שהן (כייב): בון ע"י הגהות הב"ח אות די: אחת לכדרכה ואחת לשלא כדרכה ואחת לחלק ופריך כדרכה